

CHLOE DAYKIN

FATA-FOC,
BĂIATUL-PĂDURE

VELANT
CĂRȚI ÎNSEMNAȚE.

CHLOE DAYKIN

FATA-FOC, BĂIATUL-PĂDURE

Traducere din limba engleză și note
de Diana Geacă

Conceptul colecției: Simona Radu-Răuță

Editor coordonator: Mihaela Ghiță

Redactare: Dana Pătrănoiu, Mihaela Ghiță

Corectură: Dușa Udrea-Boborel

Ilustrație copertă: Cristina Chiorescu

DTP și layout copertă: Corina Miță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DAYKIN, CHLOE

Fata-Foc, Băiatul-Pădure / Chloe Daykin ; trad. din lb. engleză
și note de Diana Geacăr. - București : Editura Vellant, 2024

ISBN 978-606-980-238-0

I. Geacăr, Diana (trad. ; note)

821.111

Fire Girl, Forest Boy

Copyright © Chloe Daykin, 2019

First published in 2019 by Faber & Faber Limited, Bloomsbury
House 74-77 Great Russell Street, London, WC1B 3DA

Published by arrangement with Simona Kessler & Associates
Agency SRL

© 2024 Editura Vellant

Editura Vellant

Splaiul Independenței 319

București, Sector 6

www.vellant.ro

Toate drepturile asupra versiunii în limba română
aparțin Editurii Vellant.

ISBN 978-606-980-238-0

*Dedic această carte oricui are nevoie
de o flăcăruie interioară.*

Dacă prinzi lumina cum trebuie, poți să surprinzi expresia de pe chipul cuiva. Expresia care apare și dispare într-o fracțiune de secundă.

Cea pe care ai avut-o în ziua în care a sosit scrisoarea. Cea care promitea că o să ne schimbe viața pentru totdeauna. Atât am reușit să văd înainte să dispari cu ea în birou. Doar că tu te-ai întors.

Expresia aia, nu.

Niciodată.

Dacă aș fi avut un aparat...

CLIC!

Aș fi prins-o.

Expresia aia.

Pe aia și pe cea pe care ai avut-o ieri.

Înainte să vină *ei*.

Oamenii în care am la fel de multă încredere ca într-un mamba verde. (Sper că n-am jignit șerpii.)

Iar tu ai dispărut.

Dacă aș fi avut un aparat, le-aș fi putut arăta tuturor fețele lor la ora cinci, în dimineața asta, când au intrat la mine în cameră și mi-au spus că ai plecat. Că m-ai lăsat singură. Părăsită pe Tărâmul Soarelui.

Și, dacă aș fi avut un aparat, ți-aș fi putut arăta cum îi văd eu acum, în timp ce atârn de un copac, în pădurea tropicală umedă, alături de un leneș. Și sfere luminoase pică din cer.

Maya

Nu am un aparat de fotografiat, dar am un creier de care mă pot folosi.

CLIC!

Și el știe să facă poze pe care nimeni nu le poate șterge.

Și nimeni nu-l poate opri.

CLIC CLIC CLIC!

Sunt Maya Anderson și am făcut poze în felul ăsta de când mă știu.

Mintea mea e ca un iPhone prin care pot să umblu. Pot să derulez înapoi la ora de joacă sau la sendvișul pe care l-am mâncat luni, apoi înainte până în prezent – și toate pozele pe care le-am făcut sunt acolo, încremenite în timp.

Am amintiri cu care nu știu ce să fac și altele pe care îmi face plăcere să le revăd, ca pe un album. Sunt utile pentru reținut fețe și pentru momentele în care ești în mijlocul junglei, în toiul unui fenomen nefiresc.

Momente ca acum.

Dacă aș putea face rapid un stop-cadru, aș afla de ce se întâmplă asta.

Poate că, dacă m-aș uita mai de-aproape, aș afla unde ești.

Și poate că, dacă mi-aș putea folosi ochii ca pe niște lentile de proiector, le-aș arăta tuturor toată lumina care e în mine, pe care nimeni nu pare s-o observe vreodată. Și aș putea să ard cu atâta putere, încât aș face o gaură în perete și le-aș prăji picioarele moliilor aliniat pe partea cealaltă.

Raul

Toată viața am visat despre ce se află pe partea cealaltă. Dincolo de granița cu sprânceana păroasă a Americii de Sud. Peru.

Valea Sacră.

Ollantaytambo.

Acolo e casa mea.

Dar nu mă reprezintă.

Pământul incașilor. Noi suntem pe râul Urubamba. Orașul cu câini sălbatici care fugăresc în haită punși de plastic, cu apă curgând în canale, pe marginea străzilor. Casa noastră e pe deal. Noi locuim acolo unde începe apa să curgă.

Ollantaytambo e ca un labirint, o rețea de străzi pietruite. Plimbă-te și o să vezi uși deschise, întunecate, găini intrând și ieșind și plante răsucindu-se în sus și peste ziduri, croindu-și drum prin orice.

Nu am fost dintotdeauna orășean – ne-am mutat aici acum doi ani. Și încă nu sunt. În sufletul meu.

Totuși, corpul meu nu e de acord cu mine. „Asta numești tu săritură?” îmi spune. Nu pot nici măcar să sar peste un zid. Pe vremuri puteam să mă cațăr pe trunchiurile bananierilor fără nicio problemă. Trăiam

alături de copaci. Cărmida, piatra și străzile sunt ceva nou pentru mine. Încă. Chiar și după doi ani, tot mi se pare ciudat.

În ziua în care ne-am mutat aici, am visat că evadez. Ca o broască dintr-un pumn umed.

ȚĂȘTI!

Asta chiar e o săritură.

Sentimentul încă mă arde. Picioarele îmi zvâcnesc. În ultimii doi ani au tot vrut să dea fuga înapoi acasă, ca să îndrepte lucrurile. Lucruri care au luat o turnură atât de urâtă, cum nimeni nu ar crede că e posibil.

Noaptea, în timp ce Mami și Papi spală vasele și dansează pe muzica de la radio, iar frații mei mai mici se dezlănțuie pe străzi, urc până la ieșirea din oraș, mă așez pe munte și mă uit la stele, închipuindu-mi cum pot face asta, cum pot să întorc lumea pe dos și să sar înăuntru.

Unii oameni se nasc știind că destinul e înăuntru lor. Ceva care te ia de unde ești și te poartă în altceva

MAI MARE.

Nu știam că o să-mi pice în poală răspunsul, ca o piatră încinsă scuipată de foc, strălucitoare și puternică, lăsând o gaură prin toate lucrurile.